

13.01.2016

Problemski Hotel

door Ruben Nollet

Hoe moeten asielzoekers zich voelen? Kunnen wij dat als comfortabele westerling ooit weten? Wat gaat er door iemand heen die huis en haard achterlaat om ergens ver weg een nieuw leven op te bouwen, en niet per se omdat hij of zij daar zoveel zin in heeft? Welke emoties ervaart iemand die niet weet of hij een leefbare toekomst heeft? En hoe stapt zo iemand van onzekere dag naar onzekere dag, eindeloos wachtend op een antwoord dat slechts in zeldzame gevallen positief is?

Dimitri Verhulst wist het antwoord knap te vatten in zijn roman Problemski Hotel, een boek dat te donker was om te plezieren, maar ook te geestig om af te stoten. Een deel van de humor putte Verhulst uit de absurde toestanden die hij observeerde toen hij een paar dagen in een gesloten asielcentrum verbleef. Maar een deel had zeker ook te maken met zijn sappige taalgebruik.

Dat regisseur Manu Riche het observerende gedeelte zou aanpakken, komt niet als een verrassing. Tenslotte laat hij zich in zijn documentaires en reportages al vele jaren kennen als een trefzekere chroniqueur van een (klein)menselijke realiteit, met een gevoel voor de sprekende details die het verschil maken. In deze film zie je dat attente oog ook, bijvoorbeeld in de keuze van locatie. De voormalige BNP Paribas Fortis-toren in Brussel straalt precies de administratieve logheid uit waar het verhaal om vroeg, en de gangen vormen een doolhof zonder uitgang.

PH

Riche en zijn coscenarist Steve Hawes kanden Verhulsts boek ook zorgvuldig uit op zoek naar bruikbare gags en situaties. Soms bleek een enkele regel stof genoeg om een hele verhaallijn mee te bouwen, zoals de problemen met de islamiet en diens gesluierde echtgenote. Het zegt ook wel iets over de roman dat die ideeën stukken beter werken dan de originele vondsten waarmee de filmmakers op de proppen komen. De hele toestand met de psychologe en haar liefde voor de bossanova hoefde er voor mijn part bijvoorbeeld niet bij.

Het Problemski Hotel van Manu Riche is echter stevig genoeg gebouwd om de vergelijking met de constructie van Verhulst te doorstaan. Aan het eind van de rit snap je perfect waar hoofdfiguur Bipul — knappe stille vertolking door danser Tarek Halaby — aan toe is. Of liever: waar hij niet aan toe

raakt. "The minute you start to wish for things you're fucked", zegt hij. Hij heeft waarschijnlijk gelijk, maar het gevolg is wel dat hij een levende dode is geworden. Een zombie die het weliswaar beter heeft dan de sukkelaars in het kamp van Duinkerken maar niettemin een mens zonder bestaan.

>>KLAP

De uitzichtloze situatie van asielzoekers bekeken door een kafkaïaanse bril en overgoten met een herkenbaar surrealistisch Belgisch sausje. Documentairemaker Manu Riche mist zijn debuut als fictieregisseur niet met deze Verhulst-verfilming.

Regie Manu Riche

Cast Tarek Halaby, Gökhan Girginol, Evgenia Brendes

Speelduur 1u50